

פסל ברזל, 1998, 54x43x1.5 ס"מ

פיסול בברזל, פיסול אמין, אינטימי שמחפש את השקט. רישום בברזל של קו בחלל, ועבודות כתם של משטחי ברזל גזורים. פאר בודק את הבית, את המעטפת ואת הפנים. הוא מכסה את הצורות בדגם, כמו טאפט. בפרחים, זרעי שעועית או בציור פנינים.

"הפרחים הם כמו ליטוף" הם מופיעים על המשטחים, מרככים את הברזל. השפה של פאר מינימליסטית, מתח נוצר בעבודותיו עם המינימליזם של שנות ה-70 שמקבל בעבודות היבט שאינו פורמליסטי כי אם אישי - נרטיבי. אין לו ענין במחאה, שעתוק, צרכנות, הוצאת דימוי מהקשרו, וזאת על אף שעבודותיו מודעות לפופ-ארט, ענינו הוא בהשטחה ודקורטיביות.

ההשטחה בעבודותיו מזכירה את ההתייחסות למסה באמנות האיסלאם - המסתמסה על ידי השטחת האובייקט בדגם אורנמנטי..

גם הברוק הורמירי בעל האיכויות המאופקות, שנקי מרגשנות דרמתית השפיע על עבודותיו.

פאר מחפש איפוק, צניעות, איזון ונקיון כמעט אובייקטיבי שמדבר על רגעים בחיים, "תמיד חיפשתי ליצור איזה שקט כמו למשל אצל ורמיר".

המראה בעבודותיו "יפני", אסתטי ומדויק.

שמואל פאר יוצר טקסט פיסולי, שירי, מצומצם, כמו שיר הייקו יפני.

דוורה דקל